

Sinisuug

MONARH SIIM LUIGA

LK 2

LK 4-5

KARL HEINA SEIKLUSED AMEERIKAS

MARIA MAAILMAS

LK 6

LK 8-9

TIBUST LINNUKS

ERASMUS+

LK 10-11

EELMINE PUUDUMISTE SÜSTEEM:

UUS PUUDUMISTE SÜSTEEM:

ÕPILASED E-ÕPPEPÄEVAL

Reaalsuunas õppiv monarh näeb ennast tulevikus laval näitlemas, laulmas või räppimas

Süü Luiga

Tähtkuju: sõnn

Lemmiksöök: pepperonipitsa

Lemmikloom: koer

Lemmikhobi: jalgpall

Lemmikraamat: „Läänerindel muutuseta“

Lemmiksari: „Peaky Blinders“

Lemmiklaulja: Juice Wrld

Lemmik kooliüritus: Playback show

Lemmiktund: see on üks tund, mida mul pole kunagi olnud, aga mis pakub mulle väga huvi - lavakunst

Lemmikõpetaja: kõik õpetajad

Lemmiktsitaat: Loodame parimat ja valmistume halvima!

Kas kool tegi monarhi osas õige valiku?

Kõikidel kandidaatidel on oma head küljed ja loomulikult oleksid nad kõik seda kohta väärinud, aga kuna kool valis mind ikkagi üsna suureprotsendiliselt, siis ma usun, et see oli õige valik. Ma loodan kooli mitte alt vedada.

Mida tähendab monarhiks saamine sinu jaoks? Kas võitu?

Juba kümnendas öeldi mulle, et mul oleks potentsiaali olla monarh ja mida aeg edasi, seda enam hakkasin aru saama, et see on koht, kuhu gümnaasiumis sooviksin jõuda.

Kindlasti on see võit - ühe eluperioodi, minu gümnaasiumiaja võit ehk sihtmärk, mille täitsin.

Miks soovitaksid kandideerimist teistele õpilastele? Mida see sulle andis?

See on tohutu eneseületus! Põhiliselt annab see julgust - sa saad palju julgemaks inimeseks ja oskad kooli ees pingelukorras öelda asju, mida sa päriselt mõtled. Kandideerimise protsessi läbimine pakub ülihead *power*’it ja selle mõnusa eneseületamise tundega saab veel pikalt edasi minna.

Mille poolest tahaksid kuulus olla?

Läänemaa Ühisgümnaasiumis ma ilmselt olen juba tuntud - olen selle kooli 7. monarh. Kui ma tulevikus kuulsaks peaksin saama, siis ilmselt oleks see näitlejana. Näen ennast laval või filmis - näitlemas, laulmas, räppimas... Laulmise peale mul annet pole, näitlemine mulle meeldib, aga see vajab palju tööd ja ma pole veel kindel, kas saan sellega hakkama. Kindlasti ei saa minust inseneri või arhitekti, nagu ma arvasin põhikooli lõpetades ja reaalsuunda valides. Mingit istumist ja arvutamist... palun ei!

Mida arvad tunni ajal telefonis olemisest?

Ma tunnistan, et olen tunnis telefonis. Aga kui olen, siis teen midagi, mis on minu jaoks oluline. Tihti peab langetama otsuse, kas tegeleda tähtsate asjadega telefonis või kuulata õpetajat. Arvan, et kui olla telefonis lihtsalt niisama, siis on see ebaviisakas, aga vahel lihtsalt peab teatud asjad tunnis telefonis ära tegema. Kui peaksin andma lubaduse, et ma pole enam kunagi tunnis telefonis, siis tean, et murraksin selle esimese nädalaga. See on lihtsalt meie generatsiooni jaoks nii tavaline ja loomulik.

Kas arvad, et telefonid peaks olema tunni ajal keelatud?

Ei peaks. Ma ei usu keelamisse, see juba kõlab valesti. Gümnaasiumis on suured inimesed, kes võiks aru saada, et kõik, mis sa teed, on sinu enda jaoks.

Kirjelda ideaalset koolipäeva

Ideaalne koolipäev algab direktori terega. Esimene tund oleks Karini muusikatund. Aga ainult laulmine! Teine tund oleks kehaline kasvatus, kus mängiks jalgpalli. Vahetunnis sööksin lasanjet, sõpradega saaks nalja, toimuks VÕLVi koosolek ... Tegelikult see päev võiks kahe tunni ja VÕLViga piirduda. Öhtul toimuks kindlasti Playback!

Mida lubad selleks aastaks kooliperele?

Lubadustega on see asi, et sa ei tea kunagi, mis võib homme juhtuda ja miks lubadused täide ei lähe. Selle asemel soovin ja teen kõik võimaliku, et olla aus, sõbralik, töökas ja et aasta lõpuks ei peaks keegi minus pettuma.

— Marlene

Fakt on see, et LUGi õpetajad väärivad alati kõige paremat!

5. oktoobril tähistati rahvusvahelist õpetajapäeva. Meie kool tähistas seda olulist sündmust aga päev varem.

Õpetajapäeva eest vastutav VÕLVi meeskond oli kaunistanud kooli, et väljendada austust meie armsate õpetajate vastu. Sel päeval toimus kooli aulas õpetajapäevale pühendatud aktus, kus direktor Ain Iro tunnustas meie kooli Läänemaa aastaõpetajaid ja nominente.

Aasta gümnaasiumi õpetaja tiitli pälvis Rea Raus ja samas kategoorias oli nominendiks ka Tiina Brock. Aasta koolijuhi nominent oli Ain Iro. Aastate õpetaja nominent oli Ülle Lumeste. Üllatusena esines aktusel koolibändi ja VÕLVi liikmete ühiskoosseis. Vahetult enne aktuse lõppu andis direktor Ain Iro üheks õppetunniks kooli juhtimise üle uuele monarhile Siim Luigale ning õpilased said klassidesse liikuda uute õpetajatega.

11.S klassi tundi viisid läbi Pia Margaret Reinberg ja Astrid Luide, kes mängisid õpilastega ümberkehastumismängu. Õpilased said mingi karakteri ja pidid teatud isikuna vastama küsimustele. 11.LR klassi matemaatikatunnis said aga õpilased läbi teha muusikaseminari ja tahvli ees ülesandeid lahendamas käia ning see kõik toimus Joosep Valmi ja Andremar Lembergsi juhtimisel.

Üllatusena õpetajatele valmis koostöös Rasmus Valdmanniga vahva fotoseeria õpetajatest, mis nüüd ilutseb meie kooli teisel korrusel.

- Mattias Metsalu

- Martin Noot

Kas kogu Karl Heina õpetajapalk kulub hasartmängudele?!

Karl Hein polnud veel 7 maa ja mere tagant tagasi jõudnudki, kui juba jõudsime teda pommitada küsimustega. Meie uudishimu rahuldamiseks oli ta nõus jagama oma kogemust Fulbrigt TEA programmist, mis leidis aset Ameerikas. Kogu töö kõrvalt oli ka aega külastada vaatamisväärsuseid ja lõbutseda. Külastamata ei jäänud ka Disneyland. Karli kogemusest ja mõtetest saad lugeda just siit!

Mida huvitavat olete teinud ja näinud Ameerikas?

Tulin USA-sse Fulbright'i stipendiumiga, mis võimaldab mul võtta osa Fulbright TEA (Teaching Excellence and Achievement) programmist, mis algas 10. septembril ning lõppeb 1. novembril. Programmi raames lennutati Ameerikasse kokku 16 õpetajat 14 riigist. Olen siin ainus eurooplane, enamik õpetajaid, kellega siin koostööd teen, on pärit väga eksootilistest riikidest - Malawist, Kamerunist, Nigeeriast, Sambiast, Uruguayst, Bangladeshist, Venezuelast, Taist, Indiast jne. Geograafiliselt lähimad "naabrid", kellega siin koostööd teen on pärit Armeenist ja Alžeerist.

Elame Claremonti linnas, mis asub umbes 50 km kaugusel Los Angelesest ning tegutseme peamiselt Claremont Graduate University juures. Seni on programm olnud väga tihe - erinevatel loengutel on meid üle valatud ohtra informatsiooniga. Peamiselt on meile tutvustatud USA kultuuri ja haridussüsteemi, aga on toimunud ka haridustehnoloogia-alased ning metodoloogilised workshop'id. Kõik see on ettevalmistus selleks, mis meid ees ootab - järgmisest

nädalast hakkab kohalikus keskkoolis kaks korda nädalas õpilastele tunde andma.

Programm on siin tihe. Lisaks õppetööle on ajakavva mahutatud ka ohtralt meelelahutusüritusi, et õpiksime tundma ka kohalikku California kultuuri. Üheksa päeva vältel, mis olen siin viibinud, olen saanud ülevaate peamistest siinse piirkonna vaatamisväärsusi - külastanud Hollywoodi ning kõndinud kuulsal "Walk of Fame'il", päevitanud Santa Monica rannal ning supelnud Vaikses ookeanis, külastanud kuulsat L.A. County Fair'i ning last but not least - lõbutsenud Disneylandis :).

Kas sattusite Las Vegasesse õnne ka proovima?

Ei ole veel sattunud, aga mul on see kavas. Oktoobrikuu teisel nädalal on meile ette nähtud neli vaba päeva, et saaksime reisida sinna, kuhu me ise soovime - ning siis on plaanis külastada Las Vegast ja Suurt Kanjoni. Kasiinosse tõenäoliselt mul küll asja ei ole - mind on hoiatatud, et Las Vegases hasartmängude mängimine olevat jõhkralt kallis ettevõtmine, mis ka enamikele ameeriklastele käib üle jõu.

Kas lemmikõpilastele on suveniirid soetatud?

Ei. Olen üldse hädas siin suveniiride ostmisega, kuna siin pole väga palju eksootilisi kaupu - supermarketid on täidetud sarnaste kaupadega, millega meiegi poed. Tooksin hea meelega kooli kommi, aga - kas tõesti siis Snickersit? Twixi? Või siis odava T-särgi, kus on kirjas "California"? Milleks?

Kas Trump on Facebookis juba sõber?

Ei ole. Ja ei julgekski - Trump on Californias ääretult ebapopulaarne, tegemist on USA kõige liberaalsema osariigiga.

Mitu hamburgerit olete sünnud?

Üheainsa. Lennujaamas, saabudes, see oli esimene asi, mille ma USA-sse saabudes ostsin.

Toit on siin üldiselt aga kohutav - tundub, et ameeriklased toituvad peamiselt suhkrust, kommidest, lihast ja saiakestest ning hamburgeritest. Igatsen kodust toitu. Kui kusagil pakutakse lehtsalatit või puuvilja, kühveldan taldriku mõnuga täis.

Kas käisite Hollywoodis kuulsusi jahtimas või sattusite kuskil kokku tuntud inimestega?

Käisin Hollywoodis küll - kõndisin kuulsal "Walk of Fame'il" ning imetlesin sealset tänavamelu. Ühtegi filmistaari ei kohanud, aga nägin vähemalt nelja võttemeeskonda filmimas "täitekaadreid".

Midagi muud huvitavat lisada?

Väga põnev on töötada koos arengumaade õpetajatega - see annab hoopis teise perspektiivi ning õpetab väärtustama võimalusi, mis meile Eestis on antud.

Tunnen ennast siin tõeliselt privilegieerituna. Olen ainus, kelle klassides on õpilasi 20-30 ringis - enamikes Aafrika, Lõuna-Ameerika ja Aasia koolides on ühte klassi kokku surutud vähemalt 60 õpilast. Malawi õpetaja rääkis, et õpetab sageli isegi rohkem kui 120 õpilasele, kes on kõik surutud kokku ühte pisikesse klassiruumi.

Lisaks on Eesti üks vähestest riikidest, kus haridust antakse emakeeles - Malawis, Sambias, Lõuna-Aafrikas, Kamerunis, Indias, Nigeerias ja veel paljudes teistes riikides antakse haridust üksnes inglise keeles, olgugi et kohalikud lapsed räägivad emakeelena hoopis teisi keeli. Isegi suuludel, keda on ometi Lõuna-Aafrikas rohkem kui 10 miljonit, ei ole võimalust saada emakeelset kooliharidust. On ka üsna õõvastav kuulda, kuidas erinevates riikides takistab õppetööd sõda, vägivald, vaesus või totalitaarne kord.

Ameerika on suur ja lai, kohti, mida külastada, on tohutult. Kui kellelgi tekib võimalus USA külastamiseks, siis miks ka mitte, aga esialgu, selle asemel et pikka reisi teisele poole maakera ette võtta, alustage pigem Vormsist või Hiiumaast.

- *Lisalota Kroon*

Maria Maailmas

35 päeva, 13 riiki, 25 000 läbitud kilomeetrit, ööd lennujaama põrandast Austria kuninganna suvelossini. Minu senise elu kõige pöörasem seiklus.

Kui mina ühel Maikuu pärastlõunal igavuse peletuseks odavaid lennupileteid vaatasin (see on üks väärt hobi, julgen ma praegu väita), jäi mul pilk Iisraeli peale, kuhu tol hetkel sai lennupileti vaid 24 euroga. Informeerisin heast võimalusest oma parimat sõpra, 20 minutit hiljem helistas ta mulle tagasi ja ütles, et meil on 30. juuniks piletid Iisraeli.

Juuni oli juba poole peal, kui me taipasime lõpuks tegelema hakata ka Iisraelist tagasi tulemisega, siinkohal sai aga otsustavaks mõttetera „miks minna otse, kui saab ringiga”, seega mõtlesime, et kui me juba kodust nii kaugel kord oleme, siis tasuks rohkem ringi vaadata. Ja mis seal salata, maailm on lai, erinevaid kultuure palju, oska sa siis sihtkohti valida.

Palju põnevam oleks vaadata, mis saatusel pakkuda on ja nii otsustasime mängida mängu, mille ülesandeks oli leida kõige odavama lennupiletiga riik.

Nii sai kokku 13 täiesti ebanormaalses järjekorras riiki: Eesti – Läti – Iisrael – Prantsusmaa – Inglismaa – Belgia – Horvaatia – Saksamaa – Hispaania – Itaalia – Austria – Tšehhi – Poola – Leedu – Läti – Eesti.

Reisi alustades ei olnud meil ööbimiskohta veel üheski riigis, päeva eelarve oli 10 eurot ja meil polnud õrna aimugi, mis ees ootamas on. Õnneks on loodud sotsiaalmeedia platvorm, mille kaudu saab täiesti tasuta üle maailma kohalike inimeste juures ööbida. Ole lihtsalt piisavalt julge ja kogu maailm on sinu ees valla. Nii sai ka meie pisike ööbimise probleem lahendatud.

Reisil iseloomustas meid kõige paremini „sometimes lose, always win” suhtumine, kuna me ise asjade käigu pärast muret ei tundnud, ei juhtunud ka meiega midagi halba. Iisraelis küll plahvatas meist 100 meetri kaugusel pomm, aga see pani ju meid mõistma, kui turvalises riigis meil muidu õnn elada on.

Inglismaale jõudes oli katki läinud minu kohver, aga vähemalt olime ise terved.

Belgiasse minnes hilines meie lennuk viis tundi, selle eest saime aga magada tasuta Brüsseli vanalinna luksushotellis. Sattusime Horvaatias olukorda, kus ei olnud enam võimalik öösel koju transporti saada, see eest leidsime endale tõeliselt vahvad sõbrad ja saime võimaluse ööbida kunagise Austria kuninganna suvelossis. Mallorcal kogesime kaheteist tunni pikkust rannaretke, mille tagajärjel kolm päeva päikesest hoiduma pidime, aga nägime kolm ööd katuseterrassilt maailma ilusamat tähistaevast.

Reisi jooksul kokku ööbisime me üheksa korda lennujaama põrandal, aga tänu sellele mõistan ma täna, et oma voodi ja kodu omamine ei ole tegelikult iseenesest mõistetav ja selle meelde tuletuseks veedaksin veel meeleldi mõne öö lennujaamas.

Täna ütlen mina, et elu on seiklus ja ei ole halba ilma heata. Ilma väikeste läbikukkumisteta ei oleks see seiklus nii kirev olnud. Ilma pisikeste apsakateta ei oleks ma päikeseloojangul inimtühjal rannal kaljuhüppeid teinud, ujunud öösel pahaaimamatult merisiilide keskel, jalutanud läbi kaunistate vanalinnade, sõitnud bussiga teadmata sihtmärgi suunas, ootusärevalt nautinud teelolemise protsessi ega leiaks praegu rõõmu näiteks pesupesemisest.

Ma nägin nii palju headust ja kogesin nii palju, võin nüüd öelda et mul on tuttavaid üle maailma, kelle juurde ikka ja jälle tagasi minna.

„Vahel peab ära käima, et mõista kui palju sul tegelikult on ja kui vähe sa tegelikult vajad.”

KUS SUITSU, SEAL TULD

Järjejutt

“Okei, hinga, kõik on okei, sa oled Paralepa metsas, camoon. Okei, ma lähen hulluks, MA LÄHEN HULLUKS AAAGAHHHHRRR!” lööb üks kiviga vastu puud.

“AEEEEEE, KAS KEEGI ON SIIN?” tuleb kaugelt teise häält.

“OKEI, ma olen KINDLASTI hulluks läinud...,” naerab üks.

“Sul pole kuskile enam minna, see sünniga sulle kaasa antud!” hõikab teine.

“Oota... see ju...,” tõuseb üks puu najalt püsti ja märkab teist. “KALEVIPOEG TÄNATUD OLGU!”

“JAH! Kurat ma kartsin, et ma ei saagi siit metsast välja. Nii, kes su siis saatis, Leelo? Aavo? Leelo-Aavo?” hingab teine kergendatult.

“Oot, oot. Sind ei saadetudki mind otsima?” satub üks segadusse.

“Ma lootsin, et hoopis sind saadeti mind otsima?” lausub teine vastu.

“Okei, meil on veel suurem probleem, kui ma arvasin...” vangutab üks pead. “Kuidas sa siis ära eksisid?” istub esimene kannule.

“Noh, tead...” alustab teine oma looga “...see pidi lihtne olema. Kõik klassikaaslased veel julgustasid, et sa ju vana noorkotkas, sinu jaoks on see käkitegu! Ja nüüd vaata, kus ma olen! Metsas! EKSINUD! Ei ühtegi teed välja. See kaart näeb välja nagu keegi oleks kausitäie spagette rohekale paberile ümber ajanud. Mitte muffigi ei saa aru. Õeldakse ju, et kõik teed viivad seenepaltsile, aga täna see vist ei kehti. Kuhu iganes ma ka ei liiguks ma jõuan alati selle kannuni siinsamas. Ma alustasin kell 9.15. Ma peaks juba koolis sööma. AGA EI! Ma ekslen siin metsas. Ma olen siin juba nii kaua lonkinud, et ma kauguses näen parkla virvendust, aga kui ma kohale jõuan, on see sama känd. Vähemalt leidsin ma kellegi samasuguse saatusega. Parem oleks, et Aavo mulle selle eest kaks, või lausa KOLM viit paneb,” lõpetab teine.

“Oeh, noh mul suhteliselt sama. Alustasin küll kell 9.50, aga ka olin kindel, et teen selle 50 minutiga ära. MA OLIN KINDEL, ET SAAN SÜÜA. Aavo veel ütles, et jaajah sina saad meil ju kaardi lugemisega hakkama, ma ei tea, kust ta selle arusaama võttis. Ainult, et nomh... mul jooksis kaart koos paarilisega ära, vaata... Mõtlesin, et ah mis seal ikka, jooksen metsast välja... Jooksin, okei pigem lonkisin siin metsas päris palju, ükskord mõtlesin juba, et näen valgust, meresillerdamist. JAH OLI, AGA SIIS EKSLESIN MA PILLIROOS ÄRA. Siis mõtlesin, et tegelikult peaks ühelt teelt saama tagasi sinna parklasse. Ma kõndisin suhteliselt pikalt, see tee lihtsalt ei lõppenud. Siis mõtlesin, et lähen läbi metsa koju, aga see venis ka pikaks. Ja noh, siin ma nüüd olen, eksole.” pajatab esimene.

Teine istub samuti kannu otsa ja nüüd vaatavad nad koos seda kiviga pekstud puud.

(jätkub...)

Tibust linnuks

23.-27. sep 2019 toimus LÜG-is jällegi sinilinnunädal. Eks tegemist ole ju ikkagi iga-aastase lõbusa suurtraditsiooniga. Olles ise LÜGis uustulnukas, võtsin mõistagi sellest ka ise osa.

Esmaspäeval 1. pika vahetunni ajal aeti kõik sinilindudeks pürgijad aulasse. Väga kompaktselt oldi samasse vahetundi mahutatud nii monarhikandidaatide väljakuulutamine kui ka sinilinnunade jagamine. Kandideerimisvideod vaadatud ja juba esimesed munatantsudki tantsitud, saadeti iga kümnendik ükshaaval oma jumalaga „ukse taha asju ajama.“ See seisnes tegelikult lihtsalt selles, et meile jagati ilusad kaunistatud munad ning räägiti väikese saladuskatte all, mis meid sellel nädalal ees ootab. Ning siis hakkas kõik pihta.

Juba samal päeval õppisime ära, kelle käes on pump ja langesime kõik, oi kui mitmeid kordi, kommirünnakute ohvriteks. Mina ise ootasin sööklajärjekorras pidevalt pikutades (mitte, et ma kurdaks). Kuid see polnud veel midagi võrreldes sellega, mis meid ees ootas.

Õnneks teisipäeval meid ei kiusatud, siis olid olümpiamängud. Ma ei kujuta ettegi, kui oleksin pidanud kogu päeva oma muna kaasas tassima. See oleks juba hommikul tükkideks olnud. Ehee, te mõtlesite, et meile üldse midagi ei korraldatud, jah? Eksite. Õhtul kogunesid kümnendikud kooli korvpalliplatsile ja toimus (mitteametlik) 1. ristimine. Selle õhtu lõpuks oli kõigil nii munalaul kui ka -tants suurepäraselt selged.

Oskame ka laulda sepapoisse, meile ei valmista enam mingeid raskusi 60kesi käest kinni jooksmine ja tänavatel pikutamine. Samuti õppisime, et kartuli koorimiseks ei lähe alati vaja nuga ning et enda järelt peab alati koristama. See, et pump on Jaani käes, oli juba teada-tuntud tõde. Leian, et see oli igati hariv õhtupoolik.

Nädala selgroog murti väga huvitava koolipäevaga. Teemaks olid ametid. Esiteks pidid enamik tibu-jumala paare end kooli kohale ajama 15 minutit tavapärasest varem. Me oleksime selle asemel kodus maganud! Kohale jõudes leidsime garderoobikorrusest eest kaose. See oli paksult rahvast täis. Kes riietusid, kes otsisid oma jumalaid taga, kes oli lihtsalt segaduses - mu esimene mõte oli, et mu muna jumala eest selles trügemises terveks jääks. Kui lõpuks see kõikse suurem torm vaibunud oli, hakkasid välja paistma väga huvitavad tegelased. Ise olin tõsine tädi Maali, ENSV Nõva kolhoosi esilüpsja, isegi ämber anti mulle kätte. Vaatasin paremale, seal hakkas silma mingi imeliku öösargi moodi kitliga poiss, kellel oli peas kohutavalt suur kiiver. See oli ju rüütel Miku, kes kogu päeva trepijooksu harrastas, ise truult hüüdes “Edasi, mu vaprad rüütli!” Tema kõrval seisis eriti mossis näoga teletups, „Küsi minult kalli“ silt kaelas. Siiski oli isegi sellises kaoses koolimaja kaitstud. Pool LÜGi oli Eesti kadunud Kalevipoegi täis. Need meisterlikud ehitusmehed oleks kohese kõik õnnetused ära parandanud, Mati oleks võinud juhust kasutada. Kogu päeva vältel leidsime ennast pea iga vahetund maas röökimas, et pump on Jaani käes.

Neljapäeval oli teemaks “Sinine”. Ega meie abiturientid tõsiselt pole, nad hankisid meile ikka selliseid riideid, et ohohhoo. Kooli peal tulid vastu poisid kleitides ja seelikutes. Oli märgata koristajaid ja lihtsalt hommikumantlitega väsinud hingi. Mulle endale anti lisaks muule kostüümile kivikestega kaunistatud kroon ja suured sinised tiivad, mis koolis palju laineid löid. (Neid saab praegugi Rea Rausi klassi seinal näha).

Meid kiusati tol päeval ikka mõnuga. Hea, et kõigi nende kommirünnakute ja prääksukükkide kõrvalt meeles seisis, kelle käes see pump ikkagi on. Sarnaselt kolmapäevale toimusid ka neljapäeval mängud aulas ja tantsimata ei jäänud ka munatants.

Õhtul jõudis kätte ristimise suur kulminatsioon-kadalipp koolis. Esmalt tegime kooliõuel armsa Mario juhendamisel sooja. Laulsime hääled lahti ning võimlesime.

Gruppidesse jaotatult seoti meil silmad kinni ning hanerivis hakati meid koolis ringi vedama. Mina sattusin oma salga kõige viimaseks liikmeks. Võite ise arvata, mis tunne oli iga ukse taga mitte midagi nähes viimane olla. Uudishimu tappis. Õhtu jooksul käisime vist kõik LÜGi trepid 7 korda läbi. Meil lasti edasi tagasi käia, meie ümber joosti, meid katsuti, tekitati igasugu hääli, eri suunast tuli eri muusikat - ühesõnaga tehti kõik selleks, et me ei saaks aru, kus me oleme. Minu puhul see toimus. Ma ei saanud poolteist tundi aru, kus ma olen, kas ma üldse oma grupiga liigun ning mida ma tegema pean. Me ei saanud treppidel ikka üldse hakkama, pidevalt jäi keegi maha. Ühel hetkel avastas minna ennast üldse üksinda kuskilt keerdtrepilt.

Varsti leiti mind üles ja viidi oma sõprade juurde tagasi. Kadalipu läbimiseks pidime pimesi roomama, hüppama, jooksmat, prääksukükke tegema, meid loobiti patjadega ning külastasime juuksurisalongi jpm. Kohutava lärmi sees sai ka laulu kirjutatud ja pranglitud. Keemiatoas segasime oma sõpradele jookke, mille pidime lõpuks ikka ise ära jooma. Kadalipp lõppes vande andmise ning muidugi munatantsuga.

Reedel koolis ristiti meid ametlikult ära ning saime otsa ette sinilinnumärgi..

Üleüldse oli sinilinnunädal minu meelest nii äge! Suur suur aitäh kõigile korraldajatele! Kogu selle tralli juures jäid 12ndikud siiski inimesteks. Nende poole sai alati murega pöörduda ning mitte kunagi polnud neil "suva". Kõik need n-ö lollimängimised polnud piinlikud, sest tegime seda kogu lennuga koos ja meil oli lõbus. Arvan, et selline traditsioon muudab õpilasi ainult ühtsemaks. Kõigile, kes edaspidi kahtlevad ristimisest osavõtmise suhtes, soovitan sajaga "jah" öelda. Mis sellest, et lihased olid nädala lõpuks kohutavalt valusad ja hääled ära karjutud, see oli super kogemus ja teeksin seda iga kell uuesti.

Ilm oli kahjuks väga ilus

Septembris kadusid nädalaks meie koolist kaks õpetajat – Tiina Brock ja Katja Mokhovikova. Nad ei käinud puhkamas ega olnud haiged. Õpetajad tegid tööd Hispaanias! Sinisulg käis uurimas, mis toimus.

Kui kaua te Hispaanias olite?

Tiina: Läksime esmaspäeval, 16.09 ja tulime reedel, 20.09 ehk kohapeal olime puhtalt kolm päeva ja kaks päeva jäid sõitmiseks.

Miks te seal olite?

T: Meil algas Erasmus+ uus projekt, mille nimi on “The Time Of My Life”. Hispaanias oli projekti käivitav koosolek, kus lepitati kokku tegevustes, mis projekti ajal toimuma hakkavad.

Mis linnas te seal olite?

T: Me sõitsime Barcelonasse ja kaks päeva olime seal. Ülejäänud kaks päeva tegime tööd Barcelona lähedal Pineda de Mar linnas, kus asub ka kool, mis on selles projektis meie partner.

Miks just Teie ja Ekaterina Mokhovikova?

T: Sellepärast, et meie hakkasime tegelema selle projektiga, kui meie koolile tuli esmakordselt selline pakkumine. Tegelikult algas see nii, et Katjal olid need kontaktid juba eelmisest töökohast, seega need partnerid tulid Katja kaudu meie kooli. Katja omakorda otsis endale partnerit, kellega siin koos seda teha, ja nii me koos „projektitama“ hakkasime.

Kuidas teile üldiselt reis meeldis?

T: Reisiks tavamõttes on seda palju pidada. Igasugused ärasõitmised on vahelduseks rutiinsele töörütmile, aga antud juhul oli tegemist tõesti väga tõise reisiga. Tööpäevad olid väga pikad... Ainuke asi, mida me saime teha nagu puhkusel, oli see, et päris mitu korda õnnestus meil ujumas käia. Me varastasime aega oma lõunapausist ja käisime Vahemeres kiirsuplusel, sest vesi oli väga soe. Oleks olnud patt olla mere ääres ja mitte ujuda. See oli väga laadiv!

Mis meeldis enim ja mis ei meeldinud?

T: Enim meeldis taas kokku saada inimestega, keda ma polnud vahepeal tükk aega näinud. Mina olen selle seltskonnaga tuttav juba pea neli aastat, Katja üle kümne aasta. Meeldis ka vahelduseks korra soojas meres ujuda. Ei meeldinud see, et tuli istuda väga pikalt ja seda veel ruumis sees. Mõtlesin neil hetkedel, et kuidas küll õpilased koolis jaksavad nii kaua istuda! Meil tuli istuda samuti umbes kaheksa tundi järjest ja see oli väga kurnav. Barcelonat ma lihtsalt armastan, aga selle linna nautimiseks aega õieti ei jäänudki.

Katja: Mis meeldis mulle enim, oli töö Tiinaga. See on see asi, mis meeldib mulle eriti selle projekti puhul. Tiinaga on väga tore tööd teha. Tal on alati head ideed ja me arutame vabalt erinevatel teemadel. Mis mulle ei meeldinud, oli see, et enamasti me istusime konditsioneeritud toas ja arutasime asju. Tihti puudus ka efektiivsus, sest mitte kõik projektist osavõtjad ei ole nagu eestlased. Me oleme kiire rahvas, sest me mõtleme ja tegutseme kiiresti. Mõned partnerid aga on väga aeglased ja ei võta vedu. Meil on seal ka kümme inimest ühe laua taga, seda on päris palju. Rääkides Hispaaniast meeldib mulle hispaanlaste sõbralikkus, nad on väga abivalmid ega kiirusta kuskile. Nad võtavad aega, et nautida elu ja see meeldib mulle väga. Barcelona on muidugi ka väga ilus linn.

Kuidas nägi välja üks päev?

T: Hommikul kaheksast ärkasime ja kümnest hakkas töö pihta. Istusime õhtul kella kaheksani ruumis ja vahepeal oli ka kahetunnine lõunapaus. Muud midagi, ainult istusime, arutasime, tegime paaristoid ja rühmatoid. Ühel sõhtul saime ka veidi Barcelonas jalutada - käisime siis kunstnik Gaudi loodud kuulsate mosaiikpinkidega Güelli pargis. Sinna jõudes oli juba pime, nii me siis taskulampidega neid pinke vaatasime.

Kas teile meeldis sealne toit?

T: Seal on ülihea toit, muidugi see meeldis mulle! Seal ma armastan isegi nende saia, mida ma Eestis üldse ei söö. Ma olin eelmises elus vist hispaanlane :D

K: Mulle ei meeldi Hispaania toit tegelikult, ma tean, et Tiinale väga meeldib. Minu meelest on halb isegi see, et näiteks restoranides on väga suured portsud, mis on minu jaoks liiga suured.

Kuidas oli sealne ilm?

T: Päike paistis kogu aeg, sooja oli 26-27 kraadi ja õhtul ning öösel 20-22 ehk ikka väga soe oli.

K: Ilm oli kahjuks tõesti väga-väga ilus.

Kuhu plaanite isiklikult reisida järgmine kord?

T: Naljakas juhus, aga ma sõidan koolivaheajaks koos oma perega ka Hispaaniasse, aga õnneks teise piirkonda - Andaluusiasse ☺ See reis sai juba kevadel planeeritud, kui projekt polnud veel rahastust saanud.

K: See on huvitav küsimus, sest minu elus on juhtunud nii, et ma elan-reisin pidevalt kolmes riigis. Minu vanemad, laps ja lapselapsed elavad Peterburis Venemaal. Minu elukaaslane on sakslane Berliinist ja tema vanemad ja õed-vennad elavad Saksamaal ja meie mõlemad elame siin, Eestis. Ühesõnaga, meil on raske midagi valida, sest me peame kogu aeg käima Saksamaal ja Venemaal. Vastates küsimusele, kuhu ma tahaksin minna, siis see koht oleks Norra, sest ma ei ole kunagi seal käinud. Me võiksime sinna minna. Mulle väga meeldib ka Soome ja Rootsi, sest seal on hea jalutada ja niisama olla.

Täname teid vastamast ja saladuse loori kergitamast!

- Monika Taska

Olümpiapäev Läänemaa Ühisgümnaasiumis

Euroopa spordinädalal 24. septembril pidas Läänemaa Ühisgümnaasium olümpiapäeva, mis toimus Haapsalu lossihoovis. Ürituse korraldasid praktilise tööna 11. klasside õpilased Demis Terali, Sille Männiku ja Gregor Uustalu.

Iga klass mõtles oma riigi nime ja tegid endale lipu ning plakati, mis tutvustasid nende riiki. Lisaks osales ka õpetajatest kokku pandud tiim. Päev algas rongkäiguga koolihoovist lossiparki. Päeva kuulutas avatuks kooli direktor Ain Iro. Oli ka olümpialipu heiskamine päris olümpiahümni saatel ning olümpiatule süütamine. Sportlase vande andis Liisalota Kroon ja kohtuniku vande Karmo Einmann. Sellele järgnes kultuuriprogramm, kus klass tutvustas oma riiki ühe minuti pikkuse etteastena. Enne sportima minemist tehti osalejatele väike soojendus ja mängud võisidki alata.

Võisteldi kuuel erineval alal: auto vedamine, mobiilide täpsusvisked, T-särgi vahetus, rennipall, tandem-suusatamine ja mullipallide jooks.

Karika võitis 11. majandusklass. Kuid tähtis ei olnud võit, vaid võimetekohane osavõtt. Kõige olulisem oli siiski meeskonnatöö ja klassi ühtekuuluvustunne ning kaasvõistlejate austamine.

Avamine ja lõpetamine kulges olümpiahartat jälgides, et õpetada õpilastele olümpiaalaseid teadmisi. Päeva juhtis LÜG-i vilistlane Rivo Reinsalu.

- Gregor Uustalu

5 NÕUANNET VÄRSKELE SINILINNULE

Kui oled 10. klassis õppiv linnuke, siis need paar nippi, kuidas läbida oma esimene aasta eriti meeldivalt ja silmapaistvalt, on just sinule!!

1. LOO SOOJAD SUHTED ÕPETAJATEGA!

Kõik teavad, et õpetajad armastavad komplimente. Mis saaks olla parem algus päevale, kui sa helistad hommikul 6.30 kõikidele pedagoogidele, jah, 6.30, sest sa pead ju olema esimene, kes nende päeva mõne kauni komplimendiga veel ilusamaks teeb.

2. ÄRA HEITU KAHEDEST!

Esialgu kõlab see küll väga halvasti, kuid suures plaanis on see kasulik. Sa saad võimaluse võtta osa konsultatsioonidest! Kohtuda seal teiste omasugustega! Lisaks pöörab sulle tähelepanu õppenõustaja, õppealajuhataja ja võibolla isegi direktor personaalselt.

3. KÜSI KODUTÖID KLASSIKAASLASTELT!

Lähedased suhted klassikaaslaste vahel on ääretult tähtsad, parim viis neid tugevdada on igapäevaselt kodutööde küsimine. Tänu sellele sa suhtled nendega, nad õpivad sind paremini tundma ja olete ühtsed, kuna tööd on kõigil samasugused.

Kõik ühiselt võite saada nii hea kui halva hinde - jagatud rõõm on topelt rõõm, jagatud kurbus kergem taluda.

4. OLE ETTEARVAMATU!

Meie söökla on just nii suur, et seal on ka ruumi järske liigutusi teha, sõbraga vahekäigus juttu ajada või niisama uimerdada. Samuti koridorides ära karda teha 180 kraadiseid pöördeid ning enda taga kõndivale inimesele seinana ette jääda. Kirss tordil oleks, kui karjud talle rõõmsalt näkku „üllatus“.

5. OLE SÄÄSTLIK!

Ära kuluta mõttetult raha endale vahetusjalatsite ostmiseks - laena puudujate omi! Alati leiab garderoobist mõne seal kurvalt ja kasutuseta lebava jalavarjude paari. Kui ei leia, on sul ju sokid ikka jalas!

Usu mind, sinu gümnaasiumiaastad tulevad helged.

- LIISU

Toimetajad: Anni Kallas, Marlene Schwindt, Martin Noot, Mattias Metsalu, Liisalota Kroon, Maria Palk, Liisi Suitsberg, Marko Suitsberg, Birgitta Vare, Monika Taska, Gregor Uustalu, Eliis-Maria Koit

Fotod: Markus Sein, Rasmus Valdmann, Karl Hein, Maria Palk, Anni Kallas, Kaarel Metssalu

Juhendaja: Tiina Brock

Küljendaja/Kujundaja: Anni Kallas